

Sionismens motsägelser: Ett politiskt projekt byggt på kognitiv dissonans

Den moderna staten Israel, som den politiska förkroppsligandet av sionismen, är byggd på en serie motsägelser så tydliga att de inte bara kräver ideologiska krumbukter utan också en upphävning av juridisk, moralisk och historisk logik. Långt ifrån att vara den demokratiska tillflyktsort den utger sig för att vara, har Israel institutionaliserat etnonationell överlägsenhet, genomdrivit militär ockupation och ägnat sig åt systematisk bedrägeri – med stöd av en propagandastruktur som kollapsar under tyngden av sina egna inkonsekvenser.

Att tala sanning om Israel är inte att angripa judisk identitet. Tvärtom: några av de mest högljudda och principiella motståndarna till sionismen har varit judiska intellektuella, vetenskapsmän, rabbiner och överlevare av fascism – däribland **Albert Einstein**, som i ett brev från 1948 till *The New York Times* kallade den sionistiske ledaren **Menachem Begin** för fascist. Att kritisera Israel är inte att vara antisemitisk; det är att motstå den moraliska och politiska förfall som sionismen har orsakat den judiska rättvisetraditionen och det palestinska folket som dagligen bär kostnaderna för dess motsägelser.

En “judisk och demokratisk” stat: En oxymoron i praktiken

Israel hävdar att det är både en judisk stat och en demokrati för alla sina medborgare. Detta påstående är mer än en motsägelse; det är en noggrant konstruerad lögn. **Nationsstatslagen från 2018** slår fast att “rätten till nationellt självbestämmande i staten Israel är unik för det judiska folket”. Arabiska, som tidigare var ett officiellt språk, degraderades. Samtidigt är **20 % av Israels befolkning – palestinska medborgare – juridiskt andra klassens medborgare**, nekade lika tillgång till bostäder, utbildning och politiskt inflytande.

Hur kan en stat som grundas på etnisk exklusivitet kalla sig demokratisk? Det kan den inte. Ingen demokrati värd namnet förankrar ras- eller religiös hierarki i sin grundlag. Israels demokrati fungerar för judar, och endast för judar.

Kritik som antisemitism: En sköld mot ansvar

Att likställa **kritik av Israel med antisemitism** är inte bara ologiskt – det är intellektuellt oärligt. Genom att anamma definitioner som **IHRA:s arbetsdefinition** beväpnar Israel judiskt lidande för att tysta opposition. Det likställer dem som motsätter sig apartheid, ockupation och etnisk rensning med antisemiter, samtidigt som det ignorerar de många judar – religiösa och sekulära – som fördömer sionismen som ett svek mot judisk etik.

Einstein, **Hannah Arendt** och **Martin Buber** varnade alla för att en judisk stat byggd på nationalism och våld skulle sluta i tyranni. Samtida grupper som **Jewish Voice for Peace**, **IfNotNow** och ortodoxa antisionistiska judar som **Neturei Karta** fortsätter denna tradition. Men inom Israels ideologiska ramverk smutskastas dessa judar som "självhatande", en grotesk ironi för en stat som påstår sig representera alla judar.

Denna förenkling av judisk identitet till ett monolitiskt sionistiskt narrativ är en attack mot judisk mångfald – och ett djupt svek mot judisk historia.

Selektiv juridisk krigföring: Internationell rätt som politiskt teater

När sjukhus i Gaza bombas av israeliska stridsflygplan är svaret tystnad eller fördunkling: " Hamas använde dem som bas." När en iransk missil orsakar skador nära ett israeliskt sjukhus klassas det omedelbart som ett **krigsbrott**. Detta är inte juridiskt resonemang – det är PR förklädd till rättvisa.

Israel plockar och väljer ur internationell rätt. Det åberopar rätten till självförsvar enligt **artikel 51 i FN-stadgan**, men avvisar bindande resolutioner från **FN:s säkerhetsråd** och domar från **Internationella domstolen**. Det opererar över lagen eftersom dess främsta allierade, USA, garanterar straffrihet på högsta nivå.

Detta är inte beteendet hos en demokrati som styrs av normer – det är beteendet hos en skurkaktör som skyddas av makt.

Menachem Begin: Från terrorist till premiärminister

Kanske ligger den mest iögonfallande motsägelsen i Israels narrativ om "kampen mot terrorism" i livet för **Menachem Begin**, grundaren av högerpartiet Likud och Israels sjätte premiärminister. Innan hans politiska uppstigning var Begin befälhavare för **Irgun**, en sionistisk paramilitär grupp ansvarig för en serie obestridliga **terroristattacker**:

- **Deir Yassin-massakern** (1948): Över 100 palestinska civila slaktades.
- **Sprängningen av King David Hotel** (1946): 91 personer dödades i ett brittiskt administrativt centrum.
- **Bombningarna av den brittiska ambassaden** i Rom och **Hotel Sacher** i Wien var handlingar av internationell terrorism.
- Den brittiska mandatmyndigheten satte ett **pris på £10 000** på Begins huvud. Han var, enligt alla juridiska och politiska definitioner på den tiden, en **terrorist**.

Ändå gick Begin senare in i det israeliska Knesset, grundade Likud-partiet och blev premiärminister. Idag pryder hans namn motorvägar och akademiska institutioner i Israel.

Jämför detta med hur palestinier behandlas. Varje väpnat motstånd mot militär ockupation, även när det riktas mot soldater eller olagliga bosättare, märks omedelbart som terrorism. De handlingar som hjälpte till att grunda Israel hyllas; liknande handlingar från de förtryckta demoniseras.

Denna hyckleri är inte oavsiktligt – det är grundläggande.

“Kriget” som inte är ett krig

Israel framställer sina kampanjer i Gaza som krigshandlingar. Ändå vägrar det att erkänna Palestina som en stat och Hamas som en legitim stridande kraft. Denna medvetna tvetydighet gör det möjligt för Israel att undvika juridiska skyldigheter i båda riktningarna: det åberopar krigets lagar för att rättfärdiga bombardemang, men förnekar **krigsfångestatus (POW)** för tillfångatagna kämpar. Israeliska fångar kallas “gisslan” oavsett militär status, medan palestinier nekas både juridiska rättigheter och mänsklig värdighet.

Detta är inte bara en motsägelse – det är ett system av **asymmetrisk krigföring legitimerad genom juridisk manipulation**.

Vapen av ursprunglighet

Den sionistiska ideologin hävdar en 3 000-årig koppling till Israels land, ofta genom att blanda **andligt arv** med **politisk suveränitet**. Ändå är de flesta judiska israeler idag ättlingar till **européiska invandrare**, varav många anlände på 1900-talet. Samtidigt hade palestinier – muslimer, kristna och judar – levt kontinuerligt på landet i generationer före Nakba 1948.

År 1917 var över **95 % av Palestinas befolkning arabisktalande**. Hebreiska var ett liturgiskt språk, inte ett talat språk. Sionismens anspråk på ursprunglighet fungerar ofta inte för att dela landet, utan för att helt radera den palestinska närvaron.

Verklig ursprunglighet är inte ett verktyg för fördrivning – det är ett rop på samexistens. Sionismen har dock använt språket om återvändande för att rättfärdiga fortsatt kolonial expansion.

Slutsats: Ett projekt byggt på invertering

Sionismen, som praktiseras av staten Israel, vänder på varje etisk och juridisk norm den påstår sig upprätthålla. Den kräver en värld där:

- **Ockupation är försvar, och motstånd är terror**
- **Etnokrati är demokrati**
- **Historiskt minne blir äganderätt**
- **Krigförbrytare blir premiärministrar**
- **Judiska dissidenter raderas, och judisk nationalism likställs med judisk identitet**

Att acceptera dessa inverteringar är att acceptera en verklighet där sanningen är vad makten säger att den är. Men miljontals människor – palestinier, antisionistiska judar och principiella allierade – vägrar delta i denna fars. De kräver att lagen tillämpas lika. Att demokrati innebär jämlikhet. Att historien hedras, inte utnyttjas.

Att stå emot sionismen är inte att stå emot judar. Det är att **stå med judar** som Einstein, som såg en framtid av ändlösa krig i dess våld. Det är att kräva en värld där rättvisa inte sätts på paus för någon stat, oavsett hur helig den påstår sig vara.

Sionismen har krävt att förnuftet sätts på paus. Det är dags att avsluta denna charad.